

Arrest

nr. 48 669 van 28 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GONNISSEN loco advocaat A. DE POURCQ en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en in 1981 geboren zijn in Bagdad.

Op 22 augustus 2005 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw vader lid was van de Koerdische Democratische Partij (KDP) en in het geheim voor de KDP werkzaam was in Bagdad. Tijdens uw kindertijd zou u met uw familie naar Dohuk zijn verhuisd. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Irak (augustus 2005) zou u samen met uw ouders, uw broer en uw zus Dohuk hebben verlaten omwille van problemen met een lid van de KDP die wilde dat uw zus met zijn zoon (N.) zou huwen. Omwille van deze problemen zouden jullie zich enkele maanden na de val van het Baath-regime in 2003 in het dorpje Jambur in de provincie Mosul (Centraal-

Irak) gevestigd hebben. U zou uiteindelijk begin augustus 2005 Jambur hebben verlaten nadat uw familie een dreigbrief had ontvangen waarin uw broer werd bedreigd omwille van zijn werk als tolk voor de Amerikanen en er een aanslag op jullie huis in Jambur werd gepleegd. Op 7 maart 2006 besloot het Commissariaat-generaal (CGVS) u het statuut van vluchteling te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Het beroep tegen deze beslissing werd op 2 april 2009 verworpen middels arrest 25595.

Op 8 februari 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. De elementen op basis waarvan u een tweede asielaanvraag indient zijn vijf foto's waarop u te zien bent in het gezelschap van Amerikanen en waarmee u wenst aan te tonen dat u in 2005 twee weken als kok voor de Amerikanen in een voormalig paleis van Saddam Hussein in Mosul heeft gewerkt. Verder verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak niet goed is en u vreest voor wraakacties vanwege de terroristen omwille van uw werk als kok voor de Amerikanen. Alsook beweerde u dat het probleem waarvoor jullie in 2003 Dohuk hebben verlaten (probleem met een lid van de KDP) nog steeds niet is opgelost. Tot slot haalde u aan dat uw broer enkele jaren geleden Irak is ontvlucht nadat hij problemen kreeg met terroristen omwille van zijn werk als tolk. Na uw interview voor het CGVS van 21 april 2010 legde u ook uw originele identiteitskaart neer. In het kader van uw eerste asielaanvraag had u reeds eerder een faxkopie van uw identiteitskaart neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst dient nogmaals te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling nam, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Op 2 april 2009 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) uw beroep te verwerpen.

Voor wat betreft uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag aangaande de algemene situatie van onveiligheid in Centraal-Irak, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om zich in Dohuk (Noord-Irak) te vestigen om zo te ontsnappen aan de onstabiele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bijna gans uw leven in de stad Dohuk heeft gewoond. U verklaarde dat u als kind naar Dohuk verhuisde en er meer dan twintig jaar heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS, II, p.4). Alsook blijkt uit uw verklaringen dat verschillende van uw familieleden nog steeds in Dohuk woonachtig zijn (zie gehoorverslag CGVS, II, p.4-5).

Voor wat betreft uw verklaring als zou u niet in Dohuk kunnen gaan wonen omdat u schrik heeft voor problemen met (R.), een vooraanstaand lid van de KDP, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit uw asielrelaas blijkt dat jullie in 2003 Dohuk uit voorzorg hadden verlaten nadat (R.) voor zijn zoon de hand van uw zus had gevraagd. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat (R.) ermee dreigde dat uw zus niet mocht huwen indien ze het voorstel om met zijn zoon te huwen afwees (zie gehoorverslag CGVS, II, p.4). Jullie zouden naar Jambur verhuisd zijn zodat uw zus zelf haar huwelijkspartner kon kiezen. Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u geen enkel concreet element heeft aangehaald waaruit blijkt dat desbetreffend probleem met (R.) nog actueel is. U verklaarde zelf dat jullie na jullie vertrek in 2003 geen problemen meer hebben gekend met (R.) of zijn familieleden (zie gehoorverslag CGVS, II, p.4). Bovendien blijkt uit uw asielrelaas dat uw moeder en uw zus nog steeds in Jambur zouden verblijven en sinds uw vertrek in augustus 2005 geen concrete problemen hierdoor hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, II, p.4-5). In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat u geen enkele informatie kon verschaffen over (R.) en zijn zoon (N.). Zo kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd of (R.)'s zoon ondertussen al dan niet reeds gehuwd is met een andere meisje (zie gehoorverslag CGVS, II, p.5). Uw verklaring als zou het probleem met (R.) en zijn familie nog bestaan en u hierdoor bij een eventuele terugkeer naar Dohuk problemen zou kunnen krijgen, is enkel gebaseerd op vermoedens die u op geen enkel moment aan de hand van concrete elementen kon hard maken (zie gehoorverslag CGVS, II, p.6). Verder dient in dit verband te worden opgemerkt dat ook uw verklaring als zou (R.) nog steeds in Dohuk wonen eveneens blijkt gebaseerd te zijn op vermoedens en veronderstellingen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.7).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u zichzelf in belangrijke mate tegenspreekt over de precieze omstandigheden van het probleem met (R.). De ene keer verklaarde u dat (R.) met uw zus wilde huwen. U voegde eraan toe dat hij een oudere mens was en uw zus niet tegen haar zin wilde huwen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.3). Een andere keer zei u dat het niet (R.) was die met uw zus wilde huwen, maar dat deze wenste dat uw zus met zijn zoon (N.) zou huwen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.3-4). Het feit dat u zich tegenspreekt aangaande een essentieel element uit uw asieldossier is uitermate merkwaardig en zet de oprechtheid van dit aspect van uw asielrelaas ernstig op de helling.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zich in de loop van uw asielprocedure tevens op verschillende andere punten heeft tegengesproken, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven ernstig in het gedrang komt.

Zo verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u problemen heeft gekend omwille van uw werk als kok voor de Amerikanen. U voegde eraan toe dat u voor uw vertrek uit Irak twee dreigbrieven kreeg waarin uw naam stond en u werd opgeroepen om uw werk voor de Amerikanen stop te zetten (zie gehoorverslag CGVS, II, p.6). U voegde eraan toe dat uw broer nooit een dreigbrief kreeg (zie gehoorverslag CGVS, II, p.7). In tegenstelling hiermee verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de problemen waarvoor u uw land in augustus 2005 heeft verlaten geen enkel verband houden met uw werk als kok voor de Amerikanen. U verklaarde problemen te hebben gekend omwille van het werk van uw broer als tolk voor de Amerikanen. In het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u melding van één dreigbrief waarin uw naam niet vermeld stond en waarin uw broer opgeroepen werd zijn werk als tolk voor de Amerikanen stop te zetten (zie gehoorverslag CGVS, I, p.11). Dat u uw asielmotieven heden gans anders voorstelt dan tijdens uw eerste asielaanvraag, roept verdere twijfels op omtrent uw geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u via uw vriend (S.A.) aan de job als kok bij de Amerikanen bent geraakt. U voegde eraan toe dat (S.) van Faida was en hij ook voor de Amerikanen werkte. Welke functie hij precies uitoefende wist u niet (zie gehoorverslag CGVS, I, p.8). In het kader van uw tweede asielaanvraag werd u opnieuw gevraagd hoe u voor de Amerikanen kon beginnen werken. U verklaarde toen dat een persoon, wiens naam u zich niet meer kon herinneren en voedsel leverde aan het Iraakse leger, u hierbij heeft geholpen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.8).

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag omwille van uw werk als kok voor de Amerikanen, dient bovendien te worden opgemerkt dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat u hiervoor thans nog door terroristen wordt gezocht.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u zichzelf tegensprak aangaande het politiek profiel van uw overleden vader. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u in Bagdad te zijn geboren en op vijfjarige leeftijd naar Dohuk te zijn verhuisd. U voegde eraan toe dat jullie naar Dohuk verhuisden omdat uw vader lid was van de Koerdische Democratische Partij (KDP) en hij in het geheim voor deze partij acties was in Bagdad. Uw vader zou beslist hebben zich in Noord-Irak te vestigen omwille van de politieke situatie (zie gehoorverslag CGVS, I, p.2). In strijd hiermee verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw vader nooit lid was van een politieke partij en nooit politieke activiteiten heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, II, p.5). Ook dit is hoogst merkwaardig. Tijdens het interview voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag werd u geconfronteerd met bovenstaande discrepantie. Uw verklaarde dat u eigenlijk niet meer weet of uw vader al dan niet bij de KDP aangesloten was (zie gehoorverslag CGVS, II, p.8). Dat u zichzelf tegenspreekt over het al dan niet politieke profiel van uw vader in het verleden is niet onbelangrijk aangezien u het politiek profiel van uw vader aanhaalde als reden waarom jullie in de jaren tachtig Bagdad verlieten en naar Dohuk verhuisden.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast blijkt uit een analyse van de situatie in Irak dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Dohuk) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Voor wat betreft het overige door u neergelegde document, met name uw identiteitskaart, dient tot slot te worden opgemerkt dat dit document niets wijzigt aan bovenstaande appreciatie. Het document bevestigt enkel uw identiteit, uw Irakese afkomst en het feit dat u in Bagdad zou zijn geboren, welke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/3, 48/4 en 60 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de artikelen 1 tot 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Hij voert aan dat hij meermaals heeft benadrukt dat hij niet terug kan naar Dohuk omdat hij problemen heeft gekend met een lid van de KDP. Bovendien zouden vele rapporten beamen dat ook Noord-Irak onderhevig is aan (politiek) geweld en mensenrechtenschendingen. Verzoeker citeert in deze de volgende rapporten: *'Iraq: Civilians under Fire'* van 27 april 2010 van Amnesty International, *'A tough road home'* van januari 2010 van het International Rescue Committee, het meest recente Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van buitenlandse zaken en de *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers'* van april 2009 van UNHCR. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar de *'Entry procedures and Residence in Kurdistan Region of Iraq for Iraqi nationals'* van april 2010 van de Danish Refugee Council, dat het bestaan van familiebanden geen vrijgeleide is om te besluiten dat een persoon beschikt over een intern vluchtalternatief. Hij betoogt dat zijn familie sedert 2003 in de provincie Mosul woont waar de situatie gekenmerkt wordt door gewelddadige conflicten, zoals blijkt uit het Ambtsbericht van januari 2010 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Tevens citeert hij de *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers'* van april 2010 van UNHCR.

Wat betreft de tegenstrijdigheden die hem verweten worden, wijst verzoeker erop dat tussen de eerste en de tweede asielaanvraag een periode is verstreken van meer dan vijf jaar, hetgeen het niet evident maakt om tijdstippen, locaties en gebeurtenissen nauwkeurig te herinneren en weer te geven. Hoe dan ook is het voor een asielzoeker niet evident een nauwkeurige uiteenzetting te geven over de redenen die ertoe hebben geleid dat hij het land heeft verlaten. Uit het gehoorverslag zou bovendien blijken dat verzoeker zenuwachtig was en dolgedraaid was van ongeduld en onzekerheid over zijn verblijfssituatie. Dit zou onder meer blijken uit het feit dat hij bepaalde vragen weglachte en vaak niet begreep waarom hem nog vragen werden gesteld.

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent de persoon die met zijn zus wenste te huwen bevestigt verzoeker dat het wel degelijk N., de zoon van R., was die in het huwelijk zou moeten treden met zijn zus. Hij wijt de verwarring aan een fout in de vertaling. Enkel tijdens het tweede interview tijdens de tweede asielaanvraag was een tolk Badini voorzien die het Koerdische dialect goed kon overbrengen. Betreffende de onduidelijkheid over of hij al dan niet zijn land verliet ingevolge zijn werk voor de Amerikanen, dan wel het werk van zijn broer voor de Amerikanen, verklaart verzoeker dat de ene reden in zijn ogen al meer een rol speelt dan de andere. Hij zou hebben getracht over te brengen wat voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) het belangrijkste is en bepaalde elementen meer hebben benadrukt in de mening dat deze belangrijker waren voor zijn relaas. De politieke activiteiten van zijn vader zou hij tijdens zijn tweede asielprocedure hebben ontkend omdat deze door het CGVS de eerste maal niet werden aanvaard.

Verzoeker vervolgt: *"Ondanks het feit dat bepaalde verklaringen niet even coherent en precies worden weergegeven, doen zij geen afbreuk aan het overheersende vermoeden dat deze persoon zijn land heeft ontvlucht vanuit een concrete vrees voor geweld en onmenselijke behandeling"*. Hij heeft zijn moeder en zus moeten achterlaten in Irak en zijn broer is gevlucht naar Turkije. Derhalve zouden er voldoende elementen aanwezig zijn om te besluiten dat er een reëel en ernstig risico aanwezig is voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Zelfs een klein risico is voldoende. Tevens is het in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voldoende dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Derhalve zou minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend aan verzoeker.

Verzoeker merkt voorts op dat de beslissing van het CGVS van 7 maart 2006 in zijn hoofdte een niet-terugleidingsclausule bevatte.

2.2. Artikel 60 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op het bewijs van voldoende middelen van bestaan zoals vermeld in artikel 58, 2° in het kader van de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, ingediend door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te

volgen. Hoe voornoemd artikel in casu geschonden zou kunnen zijn wordt door verzoeker niet uit gewerkt en kan in het geheel niet worden ingezien.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake verzoekers eerste asielaanvraag besliste de commissaris-generaal tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling op 7 maart 2006 (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3). Het beroep tegen deze beslissing werd op 2 april 2009 verworpen bij arrest nr. 25 595 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 1a). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, ondanks dat deze zich baseerde op dezelfde problemen als deze die hij aanhaalde in het kader van de eerste asielaanvraag en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij de nieuwe elementen zoals bijgebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag reeds tijdens de eerste aanvraag had kunnen bijbrengen doch dit niet deed omdat hij niet zou hebben geweten dat het nodig was (administratief dossier, stuk 9, nr.36), vervolgens tien maanden heeft gewacht alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen op 8 februari 2010 (ibid., stuk 11). Dat hij dermate lang heeft gewacht alvorens een nieuwe asielaanvraag in te dienen doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Daar waar verzoeker verwijst naar het tijdsverloop tussen beide asielaanvragen en het feit dat hij zenuwachtig of dolgedraaid zou zijn geweest tijdens het gehoor, repliceert verweerder met recht dat dit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet kan verklaren. Iedere asielzoeker staat in een

bepaalde mate onder psychische druk tijdens het gehoor, doch dit staat er niet aan in de weg dat van hem kan worden verwacht dat hij zich belangrijke en bepalende gebeurtenissen kan herinneren, en dit ongeacht het tijdsverloop. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen.

Daargelaten dat verzoekers allusie op vertaalproblemen en zijn bewering als zou hij slechts tijdens het laatste gehoor bij het CGVS zijn bijgestaan door een tolk Badini die het Koerdische dialect kon overbrengen in wezen kritiek betreft op de inhoud van de gehoorverslagen zoals opgesteld tijdens zijn eerste asielaanvraag, dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag werd bijgestaan door een tolk Badini (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 7, p.1; stuk 15). Derhalve is verzoekers kritiek in het onderhavige verzoekschrift aangaande eventuele vertaalproblemen, die daarenboven nergens in concreto wordt onderbouwd, niet dienstig.

Wat betreft de problemen die hij stelt te hebben ondervonden in Dohuk in Noord-Irak stelt de bestreden beslissing met recht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij stelde tijdens het gehoor bij het CGVS aanvankelijk dat het R. zelf was die met zijn zus wilde trouwen en voegde hieraan zelfs uitdrukkelijk aan toe: *“zus wilde niet met hem trouwen, was een oudere mens en wilde met zus trouwen tegen haar zin”* (administratief dossier, stuk 5, p.3). Even verder wijzigde hij zijn verklaringen en stelde hij dat R. zou hebben gewild dat zijn zus trouwde met diens zoon (ibid., p.3-4). Verzoekers loutere bevestiging van één van deze verklaringen is niet dienstig om afbreuk te doen aan voormelde tegenstrijdigheid. Daargelaten de reeds hoger gedane vaststellingen aangaande de door verzoeker aangevoerde vertaalproblemen kan niet worden ingezien hoe verzoekers verklaring dat hij slechts tijdens het laatste gehoor bij het CGVS werd bijgestaan door een tolk Badini die het Koerdisch dialect kon overbrengen, afbreuk zou kunnen doen aan voormelde tegenstrijdigheid nu deze werd vastgesteld in verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens ditzelfde gehoor. De commissaris-generaal oordeelt met reden dat het feit dat verzoeker zich tegensprekt aangaande het voorgaande essentiële element uit zijn dossier uitermate merkwaardig is en de oprechtheid van dit aspect van zijn asielrelaas volledig op de helling plaatst.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeker geen enkel concreet element heeft aangehaald waaruit blijkt dat zijn probleem met R. nog actueel zou zijn. Hij verklaarde dat zij na hun vertrek uit Dohuk in 2003 geen problemen meer hebben gekend met R. of diens familie. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat zijn moeder en zus nog steeds in Jambur verblijven en sedert zijn vertrek uit Irak in 2005 hierdoor geen concrete problemen hebben gekend. Voorts kon verzoeker geen enkele informatie verschaffen over R. en diens zoon N. en bleek hij niet te weten of deze laatste ondertussen al dan niet reeds is gehuwd. Verzoekers verklaring dat het probleem met R. en diens familie nog zou bestaan is louter op vermoedens gebaseerd en wordt door verzoeker op geen enkel moment aan de hand van concrete elementen hard gemaakt. Ook zijn verklaring als zou R. op dit ogenblik nog steeds in Dohuk wonen blijkt te zijn gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker, die tijdens zijn tweede asielaanvraag stelt dat zijn familie in 2003 vanuit Dohuk naar Jambur verhuisde *“omwille van de problemen van zus”* (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 5) hiervan in het geheel geen melding maakte ten tijde van het indienen van zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 15, p.13-14).

De bestreden beslissing stelt voorts met recht vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben ondervonden in Jambur in Centraal-Irak aangezien hij zijn asielmotieven in het kader van zijn tweede asielaanvraag geheel verschillend voorstelt dan tijdens zijn eerste asielaanvraag. In onderhavige asielprocedure verklaarde verzoeker immers dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn werk als kok voor de Amerikanen, dat hij twee dreigbrieven kreeg waarin zijn naam stond en waarin hij werd opgeroepen zijn werk voor de Amerikanen stop te zetten en dat zijn broer nooit een dreigbrief kreeg. Gedurende zijn eerste asielprocedure verklaarde hij echter dat zijn problemen geen enkel verband houden met zijn werk als kok voor de Amerikanen. Voorts maakte hij slechts melding van één dreigbrief waarin zijn naam niet vermeld stond en zijn broer werd opgeroepen om diens werk als tolk voor de Amerikanen stop te zetten. Hoe verzoekers verklaring dat hij zou hebben getracht over te brengen wat voor het CGVS het belangrijkste is en bepaalde elementen meer zou

hebben benadrukt in de mening dat deze belangrijker waren voor zijn relaas de voormelde frappante tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren kan niet worden ingezien.

Daarenboven laat verzoeker de tegenstrijdigheid omtrent de persoon via wie hij aan zijn job als kok bij de Amerikanen zou zijn geraakt en zoals aangehaald in de bestreden beslissing onverlet. De motivering dienaangaande vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Daarenboven verklaarde verzoeker in het kader van onderhavige asielprocedure dat hij moest koken voor tussen de 100 en 500 personen (administratief dossier, stuk 5, p.9), terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij kookte voor 2000 officieren (ibid., map eerste aanvraag, stuk 7, p.9). Tevens gaf hij aan dat hij vertrok uit Irak in augustus 2005 en, gevraagd hoe lang voor zijn vertrek hij werkte voor de Amerikanen, dat hij voor hen werkte in de maand juni of juli 2005 (administratief dossier, stuk 5, p.10), terwijl hij eerder verklaarde dat hij voor de Amerikanen werkte in januari 2005 (ibid., map eerste aanvraag, stuk 7, p.8). Bovendien beweerde verzoeker dat zijn zus, die nog steeds bij zijn moeder woont, bij de aanslag op hun huis die leidde tot zijn vlucht gewond zou zijn geraakt doch kon hij, ondanks contact met zijn moeder, in het geheel niet preciseren welke letsels zij had (administratief dossier, stuk 5, p.10).

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde werkzaamheden als kok voor de Amerikanen en de aangehaalde problemen in Centraal-Irak. Daarenboven toont hij hoe dan ook niet aan dat hij actueel nog zou worden gezocht en vervolgd ingevolge zijn werk als kok voor de Amerikanen gedurende twee weken in 2005. De commissaris-generaal stelt met recht vast dat niets in verzoekers asielrelaas erop wijst dat hij hiervoor thans nog door terroristen wordt gezocht. Verzoeker verklaarde integendeel uitdrukkelijk dat zijn moeder hem geen nieuws kon melden en gaf duidelijk aan dat het slechts sterke vermoedens in zijn hoofde betroffen dat de terroristen hem opnieuw zouden viseren bij terugkeer (administratief dossier, stuk 9, nr.36). Wanneer hem bij het CGVS herhaaldelijk werd gevraagd of er momenteel nog aanwijzingen zijn dat hij wordt gezocht omwille van zijn werk als kok antwoordde verzoeker bovendien ontwijkend op de vragen en kwam hij niet verder dan een verwijzing naar de algemene situatie van onveiligheid in Centraal-Irak (ibid., stuk 5, p.3).

De door verzoeker neergelegde stukken zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. De bestreden beslissing oordeelt terecht dat de identiteitskaart slechts verzoekers identiteit en afkomst bevestigt, welke in casu niet worden betwist. Zij bevat echter geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft de neergelegde foto's waarop verzoeker wordt afgebeeld samen met een aantal Amerikaanse soldaten dient te worden opgemerkt dat, daargelaten dat aan foto's slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend, hieruit niet kan worden afgeleid waar zij werden genomen noch in welke omstandigheden, zodat zij geenszins vermogen aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk voor de Amerikanen zou hebben gewerkt als kok. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat hij ingevolge deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekers verwijzing naar de niet-terugleidingsclausule die werd opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal van 7 maart 2006 inzake zijn eerste asielaanvraag is niet dienstig. Uit de informatie in het administratief dossier die dateert van 21 oktober 2009 blijkt immers dat de situatie in Noord-Irak geenszins van die aard is dat aldaar voor burgers sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Deze informatie wordt niet weerlegd door de informatie zoals aangehaald in het verzoekschrift. Integendeel blijkt ook uit deze informatie dat de situatie in Noord-Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel. Zo blijkt uit het rapport '*Iraq: Civilians under Fire*' van 27 april 2010 van Amnesty International uitdrukkelijk dat de drie noordelijke provincies van Irak, Dohuk, Erbil en Sulejmaniya, veel minder zijn aangetast door het geweld dat heerst in de rest van het land

(rechtsplegingdossier, stuk 1, p.3). Ook uit de *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers'* van UNHCR, zoals geciteerd door verzoeker, blijkt dat de voormelde provincies sinds 2003 grotendeels zijn ontsnapt aan het geweld elders in het land en dat de veiligheidssituatie in deze drie provincies relatief kalm en stabiel is (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.4).

Dat verzoeker omwille van de door hem in het kader van zijn asielrelaas aangehaalde problemen niet zou kunnen terugkeren naar Noord-Irak kan, gelet op de hoger gedane vaststellingen dat geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas en dat hij hoe dan ook niet aantoont dat hij actueel zou worden gevisieerd ingevolge zijn beweerde problemen (zie sub 2.3.1.), niet worden aangenomen. Verzoeker toont voor het overige evenmin aan dat of welke moeilijkheden hij zou ondervinden bij een terugkeer naar Noord-Irak. De door hem geciteerde *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers'* van april 2010 van UNHCR stellen in dit kader dat bij de beoordeling van de vraag of van een persoon kan terugkeren naar Noord-Irak rekening moet worden gehouden met het bestaan van eventuele familie-, gemeenschaps- of politieke banden. Tevens wordt hierin gesteld dat, indien een persoon voorheen gedurende een aanzienlijke periode zonder problemen heeft verbleven in één van de drie noordelijke provincies van Irak, deze persoon er over het algemeen kan worden geacht geïntegreerd te zijn en dat van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.6). De bestreden beslissing stipt derhalve met recht aan dat verzoeker aangaf dat hij gedurende bijna zijn hele leven heeft gewoond in Dohuk, in Noord-Irak. Hij verhuisde naar daar als kind en heeft er meer dan twintig jaar gewoond. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verscheidene van zijn familieleden nog steeds in Dohuk woonachtig zijn (administratief dossier, stuk 5, p.4-5). Gelet op het voorgaande kan van verzoeker derhalve wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zou terugkeren naar Noord-Irak teneinde zich te onttrekken aan de algemene situatie van onveiligheid die volgens hem heerst in Centraal-Irak.

Het voormelde in acht genomen, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS